

Arrest

nr. 321 483 van 11 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd een eerste maal vastgesteld in 2015, toen zijn oom aangaf dat hij bij hem verbleef. Aangezien verzoeker nog minderjarig was werd een voogd aangesteld.

1.2. Op 13 juni 2016 werd voor verzoeker, op grond van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ingediend.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 18 juli 2016, inzake verzoeker, een beslissing tot terugbrenging.

1.4. Verzoeker, die op 3 maart 2018 op heterdaad werd betrapt op het verhandelen van cocaïne en die in het bezit was van verboden wapens, werd op 4 maart 2018 onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.5. Verzoeker werd op 28 juni 2018 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, waarvan één jaar met uitstel gedurende vijf jaar, en een geldboete.

1.6. Op 16 augustus 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar.

1.7. Op 22 augustus 2018 werd verzoeker gedwongen verwijderd naar Albanië.

1.8. Verzoeker diende op 23 januari 2024, in functie van zijn Poolse partner met wie hij een kind heeft, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 juli 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.10. Op 19 september 2024 werd verzoeker onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en bendevorming.

1.11. Bij arrest nr. 314 011 van 7 oktober 2024 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissingen van 2 juli 2024.

1.12. Via een op 21 januari 2025 gedateerd schrijven verzocht verzoeker om de opheffing van het inreisverbod van 16 augustus 2018.

1.13. Op 30 januari 2025 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asiel de beslissing om het verzoek tot opheffing van het inreisverbod af te wijzen.

1.14. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 5 februari 2025 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen – er zijn immers drie beslissingen (een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering) opgenomen in één akte – die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: [N.]

Voornaam: [M.]

[...]

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De betrokkene is houder van een geldig Albanees paspoort. De betrokkene verblijft hier minstens sinds 19.09.2024 (zie opsluitingsfiche). We kunnen dus besluiten dat de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen werd overschreden.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich op 28.06.2018 schuldig gemaakt aan verdovende middelen, verkoop/het te koop stellen, verboden wapens, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar.

De betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.09.2024 door de rechtbank van Dendermonde naar aanleiding van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming –deelname, feiten waarvoor hij later mogelijks kan veroordeeld worden.

De ten laste gelegde feiten — waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen — getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Het verbouwen en/of later verkopen van verdovende middelen en psychotrope stoffen wakkert immers de drugskwaal verder aan. Grootschalige handel in drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de dealer niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrag wordt gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar, hem ter kennis gebracht op 16.08.2018. Hij dient dit inreisverbod na te leven.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 10.12.2024 gesproken door de terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde toen mondeling dat hij in 2018 werd gerepatriëerd naar Albanië. De vragenlijst "hoorplicht" werd hem voorgelegd maar betrokkene weigerde deze in te vullen en te bespreken met zijn raadsman en ons deze vervolgens terug te bezorgen, wat tot op heden nog niet gebeurde. Hij verklaarde dat hij in 2020 terugkeerde naar België ongeacht het inreisverbod van 8 jaar waaraan hij onderworpen werd. Hij verklaarde sinds 2020 een duurzame relatie te hebben met [K.B.], van Poolse nationaliteit. Hij geeft aan dat zij niet officieel gehuwd zijn maar dat ze samen wel een dochter hebben nl. [N.L.], geboren 27.12.2021, van Poolse nationaliteit. Hij geeft aan, te kunnen aantonen dat het wel degelijk zijn dochter is (DNA test). Er wordt zeker niet betwist dat betrokkene de vader is van [L.].

Hij geeft aan dat hij een procedure gezinshereniging heeft opgestart en hiervan het resultaat wil afwachten. Dit blijkt uit het administratief dossier. Betrokkene verzocht gezinshereniging met zijn partner. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 02.07.2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen. Betrokkene voldeed niet aan de vereiste voorwaarden. Op 12.07.2024 werd tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dit verzoek werd bij arrest van 07.10.2024 verworpen door de RVV.

Betrokkene zal het Belgische grondgebied evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moeten verlaten. Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind verblijfsrecht heeft in België en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor hun kind(eren) te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Gelet op het feit dat mevrouw verblijfsrecht in België geniet zal zij ondersteuning kunnen aanvragen voor de opvoeding van het kind. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kind(eren) en partner aan betrokkene in het buitenland, dan wel een ander land. Minstens tot op het moment dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of de termijn van het inreisverbod heeft gerespecteerd en hij legaal kan terugkeren naar België. Bovendien brengt de verplichting om het Belgische

grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn minderjarig Belgisch kind(eren) en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met zijn kind(eren) in België te ontwikkelen. Uit het dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner en kind(eren) niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk.

Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn gezinsleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen misdadig gedrag. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Betrokkene verzocht op 21.01.2025 de opheffing van zijn inreisverbod. Een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod kan in geen geval ingediend worden vanop het grondgebied van het Rijk. Dit vloeit voort uit het principe zelf van het inreisverbod. Bijgevolg voldeed de aanvraag niet aan artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en werd de aanvraag bij beslissing van 30.01.2025 geweigerd. Betrokkene dient het opgelegde inreisverbod van 8 jaar, hem ter kennis gebracht op 16.08.2018 te respecteren.

Betrokkene geeft aan niet te lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst, omdat zijn partner en kind in België wonen. Betrokkene toont echter niet dat zijn terugkeer naar Albanië een schending van artikel 3 EVRM zal inhouden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft hier minstens sinds 19.09.2024 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.08.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich op 28.06.2018 schuldig gemaakt aan verdovende middelen, verkoop/het te koop stellen, verboden wapens, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar.

De betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.09.2024 door de rechtbank van Dendermonde naar aanleiding van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming –deelname. Feiten waarvoor hij later mogelijks kan veroordeeld worden.

De ten laste gelegde feiten — waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen — getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Het verbouwen en/of later verkopen van verdovende middelen en psychotrope stoffen wakkert immers de drugskwaal verder aan. Grootschalige handel in drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de dealer niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrag wordt gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene geeft aan niet te lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst, omdat zijn partner en kind in België wonen. Betrokkene toont echter niet dat zijn terugkeer naar Albanië een schending van artikel 3 EVRM zal inhouden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft hier minstens sinds 19.09.2024 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16.08.2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich op 28.06.2018 schuldig gemaakt aan verdovende middelen, verkoop/het te koop stellen, verboden wapens, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaar voor 1 jaar.

De betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.09.2024 door de rechtbank van Dendermonde naar aanleiding van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming –deelname, feiten waarvoor hij later mogelijks kan veroordeeld worden.

De ten laste gelegde feiten — waaromtrent ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen — getuigen van een gevaarlijke geestesgesteldheid waartegen de maatschappij absoluut moet worden beschermd. Het verbouwen en/of later verkopen van verdovende middelen en psychotrope stoffen wakkert immers de drugskwaal verder aan. Grootschalige handel in drugs is een verwerpelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin, dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de dealer niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid ernstig in het gedrag wordt gebracht.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, (naam validerende ambtenaar), de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Dendermonde om betrokkene vanaf 05.02.2025 te doen opsluiten, in de gevangenis te Dendermonde (naam validerende ambtenaar), de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)”

Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat een onmiddellijke schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vereist is om hem in staat te stellen verder fysiek contact te onderhouden met zijn kinderen en om zijn rechten te kunnen blijven uitoefenen in het raam van een lopend gerechtelijk onderzoek.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel iuncto artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

3.3.2.1. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM benadrukt verzoeker dat hij het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek. Hij stelt dat het in het belang van dit onderzoek en de rechten van verdediging vereist is dat hij voorlopig in België kan verblijven.

De Raad dient te onderstrepen dat verzoeker het Rijk niet mocht binnenkomen en er niet mocht verblijven, aangezien hij was onderworpen aan een inreisverbod. Hij heeft niet alleen dit verbod naast zich neergelegd, maar pleegde nieuwe feiten die een onderzoeksrechter ertoe brachten hem onder bevel tot aanhouding te plaatsen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat het bevel tot aanhouding op 5 februari 2025 door de onderzoeksrechter werd opgeheven, wat impliceert dat deze een vasthouding niet langer vereist achtte voor het voeren van het strafonderzoek. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn aanwezigheid in het Rijk heden nodig zou zijn in het raam van het strafonderzoek. Het feit dat verzoeker zich in de toekomst eventueel zal moeten verantwoorden voor de strafrechter leidt verder niet tot het besluit dat hij ondertussen over enig recht op verblijf in het Rijk zou beschikken of dat verweerder hem, door een verwijderingsbeslissing te nemen, het recht op een eerlijk proces ontzegt of hem verhindert om, indien het tot een proces zou komen, ter terechtzitting aanwezig te zijn. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens verhinderen op zich immers niet dat verzoeker, wanneer het tot een strafprocedure komt, verweerder verzoekt om een doorlaatbewijs af te leveren, waarmee hij gedurende een korte tijd en onder door verweerder bepaalde voorwaarden, naar België kan komen om zich te verweren. Bijgevolg kan, los van het feit dat verzoeker bovendien over een raadvrouw beschikt die hem bij tal van proceshandelingen kan vertegenwoordigen, niet worden geoordeeld dat de bestreden beslissingen niet verenigbaar zijn met de bepalingen van artikel 6 van het EVRM. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Hof van Justitie van de Europese Unie laat hier niet anders over denken. Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden dat het gegeven dat hij zich eventueel in de toekomst voor de strafrechter zal dienen te verantwoorden hem op verblijfsrechtelijk vlak in een meer voordelige positie dient te plaatsen dan een vreemdeling die er niet van wordt verdacht strafbare feiten te hebben gepleegd.

Tot een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden besloten.

3.3.2.2. Aangaande de in het tweede onderdeel van het middel aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM moet erop worden gewezen dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissingen ontnemen verzoeker dan ook geen bestaand recht op verblijf. Deze beslissingen kunnen bijgevolg niet worden beschouwd als een inmenging in verzoekers privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Zijn theoretische beschouwingen omtrent een inmenging in het gezinsleven zijn dan ook weinig dienstig. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarnaast geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel in België

een gezinsleven met zijn Poolse vriendin en haar twee kinderen kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt in dit verband op dat niet blijkt dat zijn vriendin niet elders kan werken en dat ook niet wordt aangetoond dat haar kinderen, waarvan het jongste nog niet schoolplichtig is, niet elders onderwijs kunnen volgen. Er moet ook worden benadrukt dat de kinderen binnen het gezin nog jong zijn – verzoeker benadrukt dit zelf in zijn verzoekschrift – en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk). Tevens moet worden geduid dat, zoals verweerder correct heeft overwogen, verzoeker en zijn Poolse vriendin wisten of behoorden te weten dat een gezinsleven in België geen optie was, daar verzoeker niet beschikte over een verblijfstitel in België en het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Hierbij moet worden aangegeven dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Verzoeker bewijst ook niet dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen door de bestreden beslissingen ernstig in het gedrang wordt gebracht. Hij toont niet aan dat hij, naast de banden met zijn vriendin en haar kinderen, sociale relaties in België onderhoudt die van aard zijn dat zij onder de bescherming van deze verdragsbepaling kunnen vallen. Waar hij verwijst naar “*economische banden*”, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de voorliggende stukken niet blijkt dat verzoeker ooit een regelmatige tewerkstelling in België had en dat de mogelijkheid om een inkomen te verwerven uit criminele activiteiten niet kan worden beschouwd als een beschermenswaardige economische band met België. Het gegeven dat verzoeker bij een eerste verblijf in België een misdrijf pleegde waarvoor hij werd veroordeeld, dat hij een inreisverbod miskende – en hierdoor dus ook een misdrijf beging – en dat hij, na zijn tweede binnenkomst in het Rijk opnieuw handelingen stelde die aanleiding gaven tot een politionele en gerechtelijk tussenkomst leidt daarenboven tot het besluit dat hij geen respect heeft voor de Belgische wetgeving en een gevaar vormt voor de samenleving. Hij kan geenszins voorhouden dat zijn private belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het belang van de samenleving dat is gediend met het laten respecteren van de verblijfswetgeving. Verzoeker kan, gelet op het voorgaande ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn. In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissingen werden genomen. Verzoekers toelichtingen omtrent de effectiviteit van het gezinsleven dat hij heeft met een Poolse vrouw en haar twee kinderen en de door hem in dit verband aangebrachte overtuigingsstukken doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Tot een schending van dit wetsartikel of van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, waarin hetzelfde is bepaald, kan dan ook niet worden besloten.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, kan de Raad slechts herhalen dat verweerder, gelet op de motivering van de bestreden beslissingen, wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen binnen het gezin waartoe verzoeker stelt te behoren en heeft uiteengezet waarom hij meent dat de belangen van deze kinderen niet echt in het gedrang komen en in ieder geval andere belangen dienen te primeren. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt maar maakt hiermee niet aannemelijk dat enige rechtsregel, met directe werking in België, werd miskend en toont niet aan dat de argumentatie van verweerder incorrect of kennelijk onredelijk is.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn, verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet nemen ten aanzien van de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, indien deze vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan toegelaten of het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Verzoeker verwijst weliswaar naar een aantal hogere rechtsnormen, maar er werd reeds vastgesteld dat deze in casu geen beletsel vormen om een beslissing tot verwijdering te nemen. Het is voorts niet betwist dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet werd opgeschort of opgeheven. Hij kan bijgevolg niet voorhouden dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat daarenboven ook in de mogelijkheid voorziet om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van een vreemdeling die door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang te kunnen brengen, werd geschonden.

In een derde onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat vermoedens niet volstaan om te kunnen besluiten dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde en dat de aard en de ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade bij de besluitvorming moeten worden betrokken. Hij betoogt dat ook het actuele karakter van de dreiging die van een vreemdeling uitgaat moet worden onderzocht. Verzoeker verduidelijkt dat het bevel tot aanhouding door de onderzoeksrechter werd opgeheven en deze de kans op recidive dus als klein beschouwt.

Verzoeker lijkt met dit betoog voorbij te gaan aan het feit dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet louter werd genomen op grond van de overweging dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid te kunnen schaden. Verweerder heeft, zoals reeds aangegeven, ook gemotiveerd dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen en dat hij een inreisverbod miskent. Deze motieven volstaan elk op zich om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen. Verzoekers kritiek is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een dergelijke grief kan niet tot de schorsing of nietigverklaring ervan leiden (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat niet blijkt dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeker een gedrag vertoont dat toelaat aan te nemen dat hij de openbare orde of de nationale veiligheid kan schaden. Het staat niet ter discussie dat verzoeker reeds werd veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en het bezit van verboden wapens, dat hij een inreisverbod negeerde, en zich dus schuldig maakte aan het misdrijf voorzien in artikel 75 van de Vreemdelingenwet, en dat hij, na zijn onwettige binnenkomst, in verband kon worden gebracht met handelingen die aanleiding kunnen geven tot een nieuwe veroordeling wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. In deze omstandigheden kan bezwaarlijk worden gesteld dat hij geen gedrag vertoont waaruit een effectief en actueel gevaar voor de openbare orde blijkt. Een verbetering in zijn *“persoonlijke ontwikkeling”* of enige *“gedragsverandering”* in positieve zin blijkt geenszins. Het feit dat een onderzoeksrechter besliste om het eerder met betrekking tot verzoeker uitgevaardigde bevel tot aanhouding op te heffen en hierbij onder meer – zonder dat blijkt dat dit de determinerende reden was om tot de opheffing over te gaan – aangaf dat hij de kans op recidive klein acht, houdt niet in dat de analyse van verweerder, die de verantwoordelijkheid dient te dragen voor beslissingen op verblijfsrechtelijk vlak, niet deugdelijk is. Verweerder is niet gebonden door afwegingen die door anderen, die niet dezelfde verantwoordelijkheid dragen, werden gemaakt. Hij kan zijn eigen afweging maken op basis van de voorliggende feiten. Er moet voorts worden geduid dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen voorhouden, nergens heeft aangegeven dat verzoeker reeds schuldig zou zijn bevonden aan nieuwe inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Verweerder heeft slechts geduid dat er wel *“ernstige aanwijzingen van schuld voorliggen”*. Het vermoeden van onschuld, waarnaar verzoeker verwijst staat er trouwens ook niet aan in de weg dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot vaststellingen die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Verzoeker bekritiseert verder nog de overweging in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dat hij vanuit zijn land van herkomst contact kan houden met zijn familie door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen. Hij geeft aan dat zijn dochter van drie jaar geen betekenisvol contact met hem kan hebben via sociale media of videobeelden.

Opnieuw moet worden gesteld dat verzoeker kritiek levert op een secundaire overweging in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft er immers ook op gewezen dat niet blijkt dat verzoeker het gezinsleven met zijn partner en haar kinderen niet kan verder zetten in zijn land van herkomst en er blijkt, zoals reeds aangegeven, niet dat deze overweging incorrect is.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker, met zijn kritiek op de overweging dat gebruik kan worden gemaakt van moderne communicatiemiddelen om het gezinsleven verder te zetten en de banden met de kinderen verder te onderhouden en op de bemerking dat niet blijkt dat verzoeksters vriendin niet alleen voor de kinderen in België kan zorgen, een deel van verweerders argumentatie uit zijn context haalt. Verweerder heeft wat betreft het verder onderhouden van contacten – indien verzoekers vriendin zou verkiezen met haar kinderen in België te blijven – gesteld dat naast het gebruik van moderne communicatiemiddelen er ook een mogelijkheid is om verzoeker regelmatig te bezoeken in het buitenland om op die wijze de banden te onderhouden. Hierbij moet worden opgemerkt dat vele ouders om professionele, studie of andere redenen niet permanent bij de rest van het gezin kunnen wonen en dit niet impliceert dat er geen normaal gezinsleven kan worden verdergezet. Verweerder heeft ook gewezen op het eventueel tijdelijk karakter van een dergelijke regeling *“tot op het moment dat [verzoeker] de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of de termijn van het inreisverbod heeft gerespecteerd en hij legaal kan terugkeren naar*

België” en geduid dat de mogelijkheid om in de toekomst een familieleven in België te ontwikkelen niet onmogelijk wordt gemaakt.

In de mate dat verzoeker in zijn derde onderdeel van zijn middel nogmaals stelt van oordeel te zijn dat hij een gezinsleven in België heeft – hetgeen verweerder niet in vraag stelt – en dat met zijn privé- en gezinsleven en de belangen van de kinderen in het gezin rekening moet worden gehouden kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede onderdeel van zijn middel.

De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden voorbereid of dat deze werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel iuncto artikel 41 van het Handvest van de grondrechten blijkt derhalve niet.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftientwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

L. REMY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

G. DE BOECK